

Anonimizētā versija

Tulkojums

C-905/19 – 1

Lieta C-905/19

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2019. gada 11. decembris

Iesniedzējtiesa:

Verwaltungsgericht Darmstadt (Vācija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2019. gada 27. novembris

Prasītājs:

EP

Atbildētājs:

Kreis Groß-Gerau

VERWALTUNGSGERICHT DARMSTADT [Darmšates administratīvā tiesa]

LĒMUMS

Administratīvajā lietā

EP,

[..] Rīdštate [*Riedstadt*],

[..]

– prasītājs –,

[..]

pret

Kreis Groß-Gerau [Grosgeravas apgabalu], [..]

– atbildētājs –,

par uzturēšanās atļauju

Verwaltungsgericht Darmstadt [..]

2019. gada 27. novembrī nolēma: [oriģ. 2. lpp.]

Apturēt tiesvedību.

Uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādus jautājumus prejudiciālā nolēmuma sniegšanai:

Vai no nediskriminācijas principa, kas ietverts Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma ar Tunisiju 64. pantā, var izrietēt aizliegums saīsināt uzturēšanās atļaujas derīguma termiņu tās piešķiršanas nosacījumu vēlāka zuduma dēļ, ja:

- **brīdī, kad tika paziņots par uzturēšanās atļaujas derīguma termiņa saīsināšanu *a posteriori*, Tunisijas valstspiederīgais bija nodarbināts,**
- **lēmums par uzturēšanās atļaujas derīguma termiņa saīsināšanu nav balstīts uz iemesliem, kuru mērķis ir aizsargāt tādas valsts likumīgās intereses kā sabiedrisko kārtību, valsts drošību un veselības aizsardzību, un**
- **Tunisijas valstspiederīgajam nebija no uzturēšanās atļaujas neatkarīgas atļaujas strādāt algotu darbu (darba atļauja), bet saskaņā ar normatīvajiem aktiem bija tiesības strādāt algotu darbu uzturēšanās atļaujas derīguma termiņa laikā?**

Vai ārvalstnieka statuss, kas izriet no Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma ar Tunisiju 64. pantā ietvertā nediskriminācijas principa, paredz, ka viņam līdztekus uzturēšanās atļaujai ir jāpiešķir administratīva atļauja strādāt algotu darbu?

Kurš datums ir jāņem vērā, vērtējot statusu uzturēšanās un darba atļaujas tiesību jomā? Vai tas ir datums, kurā izdots iestādes lēmums, ar kuru tiek atņemtas uzturēšanās tiesības, vai arī datums, kurā ir pieņemts tiesas nolēmums? [oriģ. 3. lpp.]

PAMATOJUMS

I. Fakti

Prasītājs, Tunisijas valstspiederīgais, 2016. gada 11. maijā Tunisijas Republikā apprecējās ar Vācijas pilsoni S. 2016. gada 21. septembrī viņš ar ģimenes atkalapvienošanās vīzu, kas ar atbildētāja atļauju Vācijas vēstniecībā Tunisā tika izsniegta 2016. gada 21. septembrī un bija derīga līdz 2016. gada 19. decembrim, ieceļoja Vācijas teritorijā. Atbildētāja administratīvā iestāde viņam 2016. gada 3. novembrī sākotnēji izsniedza termiņuzturēšanās atļauju līdz 2019. gada 23. februārim, kas prasītājam saskaņā ar normatīvajiem aktiem piešķir tiesības strādāt. 2019. gada 9. janvārī šī uzturēšanās atļauja tika pagarināta līdz 2022. gada 8. janvārim.

2018. gada 13. jūnijā Vācijas teritorijā piedzima prasītāja dēls, kurš ir Vācijas pilsonis.

Kopš 2019. gada 9. janvāra prasītājs strādā algotu darbu.

2019. gada 15. aprīlī prasītājs un viņa sieva kopīgi paziņoja atbildētājam, ka viņi 2019. gada janvārī esot sākuši dzīvot šķirti un esot paredzēts šķirt laulību.

Ar 2019. gada 24. jūlija lēmumu atbildētājs *a posteriori* saīsināja prasītāja uzturēšanās atļaujas, kas bija derīga vēl līdz 2022. gada 8. janvārim, derīguma termiņu līdz lēmuma izsniegšanas dienai. Lēmums par uzturēšanās atļaujas piešķiršanu saistībā ar prasītāja dēlu, kurš ir Vācijas pilsonis, netika pieņemts, jo prasītājs nebija iesniedzis atbilstošu pieteikumu par uzturēšanās atļaujas piešķiršanu. Prasītājs tika aicināts izceļot no Vācijas teritorijas vēlākais līdz 2019. gada 14. augustam. Prasītājs tika brīdināts par viņa izraidīšanu uz Tunisiju gadījumā, ja noteiktajā laikā viņš brīvprātīgi neizceļotu. Pamatojumam tika norādīts, ka saskaņā ar *AufenthG* (*Aufenthaltsgesetz*, Likums par uzturēšanos) 7. panta 2. punkta otro teikumu uzturēšanās atļaujas termiņš var tikt saīsināts *a posteriori*, jo kopš 2019. gada janvāra beigām prasītājs un viņa sieva, kas ir Vācijas pilsonē, vairs nedzīvo laulībā. Uzturēšanās atļauja esot tikusi izsniegta vienīgi ģimenes **[oriģ. 4. lpp.]** kopdzīves ar sievu veidošanas un saglabāšanas nolūkā. Prasītājs gan esot iesniedzis dēla dzimšanas apliecību, tomēr neesot iesniedzis pieteikumu par uzturēšanās atļaujas saņemšanu ģimenes kopdzīves ar dēlu veidošanas un saglabāšanas nolūkā, tādēļ šajā jautājumā neesot bijis iespējams pieņemt lēmumu. Kā izriet no dokumenta, kas apliecina pasta sūtījuma piegādi, lēmumu prasītājs saņēma 2019. gada 26. jūlijā.

Ar 2019. gada 13. augusta faksu prasītājs ir cēlis prasību. Pamatojumam viņš norāda, ka viņam kā bērna, kurš ir Vācijas pilsonis, tēvam, esot tiesības saņemt uzturēšanās atļauju.

Prasītāja prasījumi iesniedzējtiesai ir šādi:

noteikt atbildētājam pienākumu atcelt 2019. gada 24. jūlija lēmumu un piešķirt viņam uzturēšanās atļauju.

Atbildētāja prasījumi iesniedzējtiesai ir šādi:

noraidīt prasību.

Pamatojumam atbildētājs norāda, ka līdz šim neesot ticis iesniegts pieteikums par uzturēšanās atļaujas saņemšanu saistībā ar bērnu, kurš ir Vācijas pilsonis. Pēc tam, kad kopā ar prasību ir ticis iesniegts attiecīgs pieteikums, tagad tiek izvērtēti lietas faktiskie apstākļi.

II. Atbilstošās tiesību normas

Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīgums

Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma 64. pantā, kas ietverts VI sadaļas (“Sadarbība sociālajos un kultūras jautājumos”) I nodaļā (“Darbaspēks”), ir noteikts:

“1. Katras dalībvalsts piešķirtais statuss darba ņēmējiem ar Tunisijas pilsonību, kas nodarbināti tās teritorijā, nedrīkst būt diskriminējošs pilsonības dēļ attiecībā uz darba apstākļiem, atalgojumu un atlaišanu, salīdzinot ar tās piederīgajiem.

2. Uz visiem Tunisijas darba ņēmējiem, kuriem ir tiesības uz laiku uzņemties algotu darbu dalībvalsts teritorijā, attiecas 1. panta noteikumi par darba apstākļiem un atalgojumu. **[oriģ. 5. lpp.]**

3. Tunisija piešķir tādu pašu statusu dalībvalstu darba ņēmējiem, kuri tiek nodarbināti tās teritorijā.”

Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma 66. pantā ir paredzēts:

“Šīs sadaļas noteikumi neattiecas uz tiem pušu pilsonības turētājiem, kas nelikumīgi dzīvo vai strādā dalībvalstu teritorijā.”

Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma Nobeiguma akta Kopīgajā deklarācijā, kas attiecas uz nolīguma 64. panta 1. punktu, vēl ir arī noteikts:

“Attiecībā uz diskriminācijas novēršanu atlaišanas gadījumā nevar piemērot 64. panta 1. punktu, lai atjaunotu uzturēšanās atļauju. Uzturēšanās atļaujas piešķiršanu, atjaunošanu vai atteikumu regulē katras dalībvalsts likumdošana un divpusējie līgumi un konvencijas [..].”

Saskaņā ar Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma 91. pantu Kopīgā deklarācija ir nolīguma sastāvdaļa.

Atbilstošās Vācijas tiesību normas izriet no tālāk minētajiem *Gesetz über den Aufenthalt, die Erwerbsfähigkeit und die Integration von Ausländern im Bundesgebiet* [Likuma par ārvalstnieku uzturēšanos, nodarbinātību un integrāciju Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā] (*Aufenthaltsgesetz – AufenthG* – 2008. gada 25. februārī publicētajā redakcijā [BGBl. I, 162. lpp.], kurā pēdējie grozījumi izdarīti ar 2019. gada 20. novembra *Zweites Gesetz zur Anpassung des Datenschutzrechts an die Verordnung (EU) 2016/679 und zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/680* [Otrā likuma, ar ko datu aizsardzības tiesību normas pielāgo Regulai (ES) 2016/679 un transponē Direktīvu (ES) 2016/680] [BGBl. I, 1626. lpp.], 49. pantu) noteikumiem:

4. pants Prasība saņemt uzturēšanās atļauju

[..]

“2. Uzturēšanās tiesības ļauj strādāt algotu darbu gadījumā, ja tā ir paredzēts šajā likumā vai ja uzturēšanās tiesības skaidri piešķir atļauju strādāt šādu darbu. Katrā uzturēšanās atļaujā ir jābūt norādītam, vai ir atļauts strādāt algotu darbu. Ārvalstnieks, kuram nav nodarbinātības nolūkā izsniegtas uzturēšanās atļaujas, nevar tikt nodarbināts, ja vien Federālā Nodarbinātības aģentūra nav devusi savu piekrišanu vai noteikumos ir paredzēts, ka šāda darba veikšana bez minētās aģentūras atļaujas ir likumīga. Ar minētās aģentūras atļaujas izsniegšanu saistītajiem ierobežojumiem ir jābūt ietvertiem uzturēšanās atļaujā. [oriģ. 6. lpp.]”

3. Ārvalstnieks drīkst strādāt algotu darbu tikai tad, ja uzturēšanās atļauja piešķir viņam šādas tiesības. Ārvalstnieku var nodarbināt vai uzdot viņam par atlīdzību sniegt pakalpojumus vai veikt citus darbus tikai tad, ja viņam ir izsniegta šāda uzturēšanās atļauja. Tas neattiecas uz sezonas darbu, ja ārvalstniekam ir izsniegta darba atļauja sezonas darbam, vai citiem algotam darba veidiem, ja ārvalstniekam ir atļauts strādāt algotu darbu, pamatojoties uz starpvalstu vienošanos, likumu vai noteikumiem, nesaņemot uzturēšanās atļauju. [..]”

7. pants Uzturēšanās atļauja

“1. Uzturēšanās atļauja ir atļauja uzturēties uz noteiktu laiku. To piešķir nākamajās iedaļās minētajiem uzturēšanās mērķiem. [..]

2. Uzturēšanās atļaujas termiņu nosaka, ņemot vērā paredzēto uzturēšanās mērķi. Ja vairs nepastāv būtisks nosacījums uzturēšanās atļaujas piešķiršanai, atjaunošanai vai derīguma termiņa noteikšanai, tās termiņu var saīsināt arī vēlāk.”

6. iedaļa Uzturēšanās ģimenes apstākļu dēļ

27. pants Ģimenes atkalapvienošanās princips

“1. Uzturēšanās atļauja ārzemnieku ģimenes locekļiem (ģimenes atkalapvienošanās) Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā laulības un ģimenes

aizsardzībai saskaņā ar [*Grundgesetz* (Pamatlikuma)] 6. pantu tiek izsniegta un pagarināta ģimenes kopdzīves veidošanai un saglabāšanai.

[..]

5. Uzturēšanās atļauja, kas izsniegta saskaņā ar šīs iedaļas noteikumiem, dod tiesības strādāt algotu darbu.”

28. pants Ģimenes atkalapvienošanās ar Vācijas pilsoni

“1. Uzturēšanās atļauju piešķir ārvalstniekam, kurš ir:

1. Vācijas pilsoņa laulātais, **[orig. 7. lpp.]**
2. Vācijas pilsoņa nepilngadīgs bērns, kurš nav stājies laulībā,
3. nepilngadīga bērna, kurš ir Vācijas pilsonis un kurš nav stājies laulībā, vecāks, lai īstenotu aizgādību,

ja Vācijas pilsoņa parastā dzīvesvieta atrodas Vācijas teritorijā.

[..]”

84. pants Iebilduma un prasības celšanas sekas

“2. Neskarot iebilduma un prasības apturošo iedarbību, tie neietekmē izraidīšanas un cita administratīva akta, ar ko tiek izbeigta uzturēšanās likumība, spēkā esamību. Uzturēšanās atļauja attiecībā uz algota darba uzsākšanu vai veikšanu ir spēkā, kamēr nav beidzies iebilduma vai prasības celšanai noteiktais termiņš, tiesvedības laikā par pieteikumu par pagaidu noregulējumu vai lēmuma izpildes apturēšanu vai kamēr pārsūdzībai ir apturoša iedarbība. Uzturēšanās likumība netiek izbeigta, ja administratīvo aktu atceļ ar iestādes lēmumu vai galīgu tiesas nolēmumu.”

III. Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojums

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt 64. panta 1. punktu Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīgumā, ar ko izveido asociāciju starp Eiropas Kopieniem un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un Tunisijas Republiku, no otras puses, kas noslēgts 1995. gada 17. jūlijā Briselē un kas Eiropas Kopienas un Eiropas Ogļu un tērauda kopienas vārdā apstiprināts ar Padomes un Komisijas 1998. gada 26. janvāra Lēmumu 98/238/EK, EOTK (OV L 97, 1. lpp., turpmāk tekstā – “Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīgums”).

Iesniedzējtiesa saskaņā ar LESD 267. panta pirmās daļas a) punktu un otro daļu iesniedz Eiropas Savienības Tiesai rezolutīvajā daļā formulētos jautājumus par Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma ar Tunisiju 64. panta interpretāciju un tādēļ, atbilstoši piemērojot *VwGO* [*Verwaltungsgerichtsordnung*,

Administratīvā procesa likuma] 94. pantu, tā aptur tiesvedību līdz Eiropas Savienības Tiesas nolēmuma saņemšanai. **[oriģ. 8. lpp.]**

Izvirzītajiem jautājumiem ir būtiska nozīme, lai iesniedzējtiesa varētu pieņemt nolēmumu. Ja no Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma ar Tunisiju 64. panta var izrietēt aizliegums *a posteriori* saīsināt uzturēšanās atļaujas derīguma termiņu, tādā gadījumā atbildētāja pieņemtais rīkojums ārvalstnieku tiesību jomā būtu prettiesisks un nevarētu pamatot prasītāja uzturēšanās izbeigšanu.

Pat ja atbildētājs piešķirtu prasītājam jaunu uzturēšanās atļauju saistībā ar prasītāja dēlu, kurš ir Vācijas pilsonis, lēmums par prejudiciālo jautājumu joprojām būtu būtisks nolēmuma pieņemšanai. Tā tas ir tādēļ, ka šādā gadījumā prasītāja uzturēšanos vairs nevarētu kvalificēt kā nepārtrauktu un likumīgu, kas balstīta uz uzturēšanās atļauju, līdz ar to likumīgas uzturēšanās periodu, kas balstīts uz laulībām ar Vācijas pilsoni, nevarētu ieskaitīt iepriekšējas uzturēšanās termiņā, kas ir nosacījums, lai saņemtu pastāvīgās uzturēšanās tiesības pastāvīgā iedzīvotāja kartes veidā.

Lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatā ir Eiropas Savienības Tiesas nolēmums lietā *Gattoussi* (Tiesa, spriedums, 2006. gada 14. decembris, C-97/05 [ECLI:EU:C:2006:780]) attiecībā uz Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma 64. panta 1. punktu. Arī šis nolēmums ir par faktiskiem apstākļiem, kad *Ausländerbehörde* [Ārvalstnieku dienests] *a posteriori* ir saīsinājis uzturēšanās atļaujas derīguma termiņu tādēļ, ka tika izbeigta laulības kopdzīve ar sievu, kas ir Vācijas pilsonē. Atšķirība no izskatāmās lietas ir tajā apstākļī, ka *Gattoussi* k-gam bija beztermiņa darba atļauja, kas līdztekus uzturēšanās atļaujai viņam bija izsniegta atsevišķā administratīvā procedūrā.

Tiesa šajā nolēmumā ir lēmusi, ka Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma 64. panta 1. punktam ir tieša iedarbība (Tiesa, spriedums, 2006. gada 14. decembris, C-97/05, *Gattoussi*, [ECLI:EU:C:2006:780], 28. punkts). Nolēmuma daļā, kam ir būtiska nozīme lietas izlemšanā, Tiesa attiecībā uz Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma 64. panta 1. punkta piemērošanas jomu vēl arī ir norādījusi:

“40. Kā Tiesa jau ir nospriedusi, it īpaši tad, ja uzņemošā dalībvalsts ir attiecībā uz nodarbinātību sākotnēji piešķirusi migrējošajam darba ņēmējam precīzas tiesības, kas ir plašākas nekā tās, ko tā viņam ir piešķirusi attiecībā uz uzturēšanos, tā nevar apšaubīt šī darba ņēmēja situāciju tādu iemeslu dēļ, kas nav saistīti ar tādu valsts likumīgo interešu aizsardzību kā sabiedriskā kārtība, valsts drošība un sabiedrības veselība (iepriekš minētais spriedums lietā *El-Yassini*, 64., 65. un 67. punkts). **[oriģ. 9. lpp.]**

[..]

42. Ņemot vērā tiesiskās palāvības un tiesiskās drošības aizsardzības principus, 40. punktā atgādinātais vēl jo vairāk ir piemērojams tad, ja, kā tas

ir šajā lietā, uzņemošā dalībvalsts uzturēšanās atļauju ir ierobežojusi *a posteriori*.”

Tiesa ar *a fortiori* argumentu lietā *Gattoussi* (40. punkts) ir likusi saprast, ka situācijā, kad *a posteriori* saīsina uzturēšanās atļaujas derīguma termiņu, ar ko vienlaicīgi atņem tiesības strādāt algotu darbu, nav nepieciešams, ka migrējošam darba ņēmējam attiecībā uz nodarbinātību būtu piešķirtas plašākas tiesības par tām, kas viņam piešķirtas attiecībā uz uzturēšanos.

Tomēr citēto Eiropas Savienības Tiesas nolēmumu, līdzīgi kā nolēmumu lietā *El-Yassini* (Tiesa, spriedums, 1999. gada 2. marts, C-416/96, [ECLI:EU:C:1999:107]), raksturo uzturēšanās atļaujas un darba atļaujas nošķiršana. Tādēļ, ņemot vērā Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma mērķi radīt atvieglojumus Tunisijas valstspiederīgajiem, kuri ir nodarbināti dalībvalstīs, un aizsargāt viņu tiesības legālas nodarbinātības gadījumā, Tiesas judikatūras pamats varētu būt skaidra darba tirgus atvēršana, izsniedzot atsevišķu atļauju (darba atļauju).

Ja nediskriminācijas principa nosacījums būtu šādas darba atļaujas esamība līdztekus uzturēšanās atļaujai, tādā gadījumā Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma 64. panta 1. punkts neliegtu saīsina uzturēšanās atļaujas derīguma termiņu. Tā tas ir tādēļ, ka ar uzturēšanās atļauju saistītās tiesības strādāt algotu darbu ir balstītas tikai uz skaidru normatīvu atļauju, kas paredzēta *AufenthG* 27. panta 5. punktā: “Uzturēšanās atļauja, kas izsniegta saskaņā ar šīs iedaļas noteikumiem, dod tiesības strādāt algotu darbu”. Kopš *Aufenthaltsgesetz* spēkā stāšanās 2005. gadā vairs netiek izsniegta nodarbinātības dienesta piešķirta atsevišķa darba atļauja vai attiecīgi beztermiņa darba atļauja, kas bija lēmuma lietā *Gattoussi* pamatā. Tiesības strādāt algotu darbu ir pakārtotas konkrētas uzturēšanās atļaujas nosacījumam un nepiešķir atsevišķas un plašākas tiesības. Tiesības strādāt algotu darbu ir nedalāmi saistītas ar uzturēšanās atļaujas nosacījumu un **[oriģ. 10. lpp.]** konkrēto uzturēšanās mērķi. Ja uzturēšanās mērķis zūd un Ārvalstnieku dienests šo apstākli ņem vērā savā lēmumā par turpmākiem pasākumiem tādējādi, ka, pamatojoties uz valsts tiesību normām (šajā gadījumā – *AufenthG* 7. panta 2. punkta otro teikumu), uzturēšanās atļaujas derīguma termiņš tiek saīsina, tādā gadījumā brīdī, kad administratīvs lēmums kļūst neapstrīdams, zūd arī nodarbinātības tiesiskais pamats

Ārvalstnieku tiesību jomā pieņemtā rīkojuma paziņošanas brīdī prasītājam bija izsniegta termiņuzturēšanās atļauja līdz 2022. gada 8. janvārim un tādējādi viņam atbilstoši normatīvajiem noteikumiem bija tiesības strādāt algotu darbu līdz šis uzturēšanās atļaujas derīguma termiņa beigām.

Vācijas [federālo zemju] augstāko administratīvo tiesu un *Bundesverwaltungsgericht* [Federālās administratīvās tiesas] judikatūrā tiek uzskatīts, ka nediskriminācijas princips, kas izriet no Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma 64. panta 1. punkta, neliedzot *a posteriori* saīsina

uzturēšanās atļaujas derīguma termiņu un atcelt ar to saistīto normatīvo atļauju strādāt algotu darbu [...] [atsauce uz judikatūru].

Bundesverwaltungsgericht [...] šajā ziņā norāda:

“Administratīvā tiesa un federālās zemes Augstākā administratīvā tiesa ir pamatoti norādījušas, ka kopš *Aufenthaltsgesetz* spēkā stāšanās 2005. gadā nodarbinātības dienests vairs neizsniedz atsevišķas darba atļaujas vai attiecīgi pastāvīgās darba atļaujas un piekļuve darba tirgum tagad pamatojas uz *AufenthG* 4. panta 2. un 3. punktu. No šajā ziņā viennozīmīgās normatīvās situācijas izriet, ka prasītāja tiesības stādāt algotu darbu ir balstītas tikai uz tiešu normatīvu atļauju, kas paredzēta *AufenthG* 27. panta 5. punktā (“Uzturēšanās atļauja, kas izsniegta saskaņā ar šīs iedaļas noteikumiem, dod tiesības strādāt algotu darbu”), vai attiecīgi iepriekšējā tiesiskajā regulējumā, proti, *AufenthG* iepriekšējās redakcijas 28. panta 5. punktā, kas atcelta [...] ar 2013. gada 6. septembri. Šīs tiesības strādāt algotu darbu ir skaidri pakārtotas konkrētas uzturēšanās atļaujas nosacījumam un nepiešķir atsevišķas un plašākas tiesības; **[oriģ. 11. lpp.]** saikne ar uzturēšanās atļauju attiecas arī uz konkrēto uzturēšanās mērķi.”

Iesniedzējtiesa secina, ka no Eiropas Savienības Tiesas līdzšinējās judikatūras tomēr neizriet, kādas konkrētas prasības ir jāizvirza statusam darba atļauju jomā. To, ka Tiesa savos nolēmumos lietā *Gattoussi* un lietā *El-Yassini* ir ņēmusi vērā darba atļauju esamību, var izskaidrot vienīgi ar to, ka konkrētajās lietās šādas darba atļaujas eksistēja. Līdz ar to rodas jautājums, vai statuss, kas izriet no Eiropas un Vidusjūras reģiona valstu nolīguma ar Tunisiju 64. pantā ietvertā nediskriminācijas principa, ir saistīts ar nosacījumu, ka līdztekus uzturēšanās atļaujai ir jābūt izsniegtai atsevišķai atļaujai strādāt algotu darbu.

Ņemot vērā, ka tiesas procesā atbilstošais datums faktiskās un tiesiskās situācijas vērtējumam ir tiesas nolēmuma pieņemšanas datums, rodas jautājums, kurš ir atbilstošais datums, lai vērtētu statusu uzturēšanās tiesību un darba atļauju jomā. Vai tas ir datums, kad ir pieņemts administratīvais lēmums, ar kuru tiek atņemtas uzturēšanās tiesības, vai arī tas ir tiesas nolēmuma pieņemšanas datums? Ja ir jāņem vērā tiesas nolēmuma datums, tādā gadījumā uzturēšanās atļaujas zaudēšanas dēļ ārvalstniekam vairs nebūtu sākotnējās normatīvās atļaujas strādāt algotu darbu, bet gan saskaņā ar *AufenthG* 84. panta 2. punkta otro teikumu būtu tikai tiesības strādāt algotu darbu līdz brīdim, kad tiesvedība noslēdzas ar galīgu spriedumu.

Ņemot vērā precizējamus tiesību jautājumus, iesniedzējtiesas palāta tiesību tālākas veidošanas un tiesību normu vienveidīgas interpretācijas nolūkā uzskata par vajadzīgu (skat. LESD 267. panta otro daļu) iesniegt Eiropas Savienības Tiesai precizēšanai attiecīgos interpretācijas jautājumus.

[...] [Lēmuma neapstrīdamība]